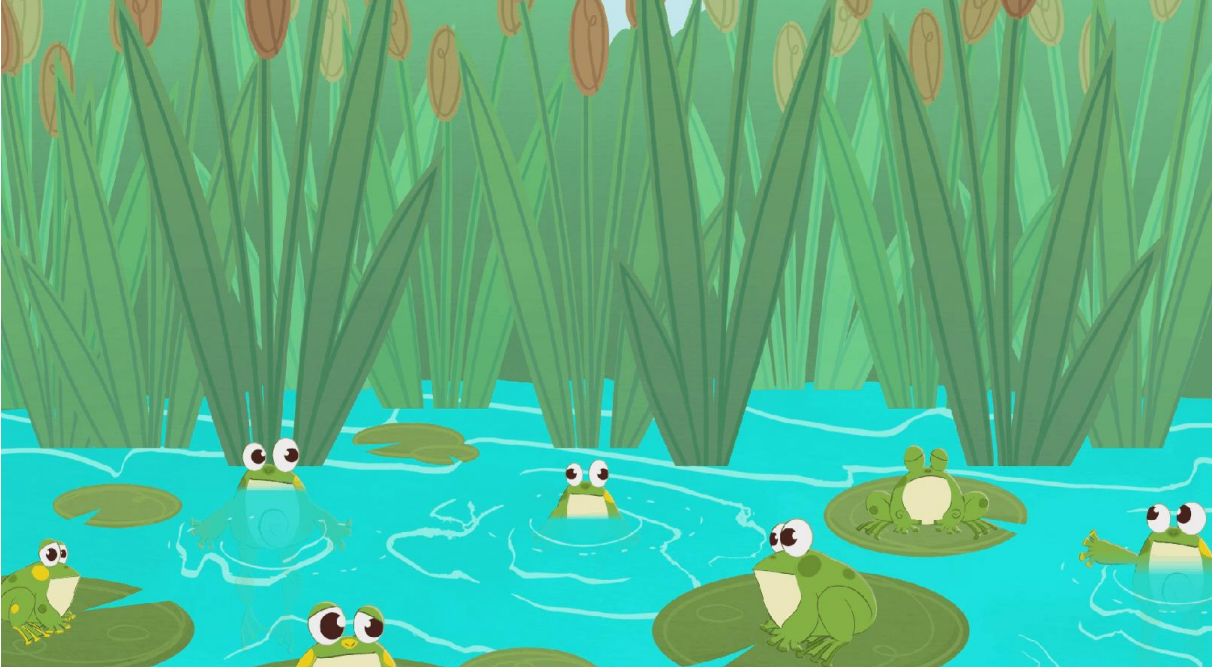


GEVEZE KURBAĞA MASALI

Menşei: Tibet



Çıka çıka çıktık yola
Selam ettik sağa sola
Bir masal duyduk sonra
Hadi başlayalım anlatmaya

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, eski zamanlardan birinde, küçük bir ormanın derinliklerinde rüya gibi bir göl varmış. Kıyısında sazlıkların salındığı bu gölde kuşlar, güven içinde yaşayıp giderlermiş. Çünkü sazlıklar, kuşları yırtıcı hayvanlardan ve avcılardan saklarmış. Sadece kuşlar mı? Kurbağalar ve su kaplumbağaları da gölde huzur içinde mutlu mesut hayatlarını sürdürürlermiş...

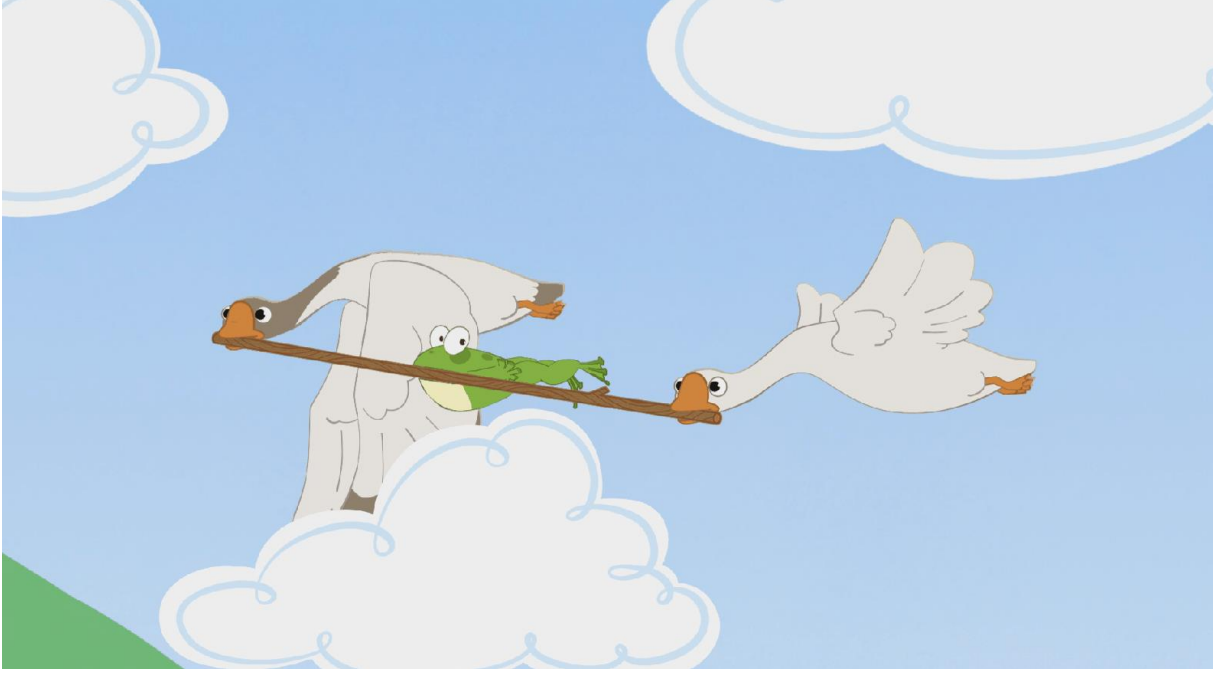
Gün gelmiş göl sakinlerinin bu mutluluğuna gölge düşmüş. Bahar geçmiş, yaz geçmiş, yağmurlar yağmaz olmuş. Haliyle dereler, ırmaklar, çaylar göle su taşıyamamış. Güzelim göl daha fazla dayanamamış ve kurumaya başlamış.



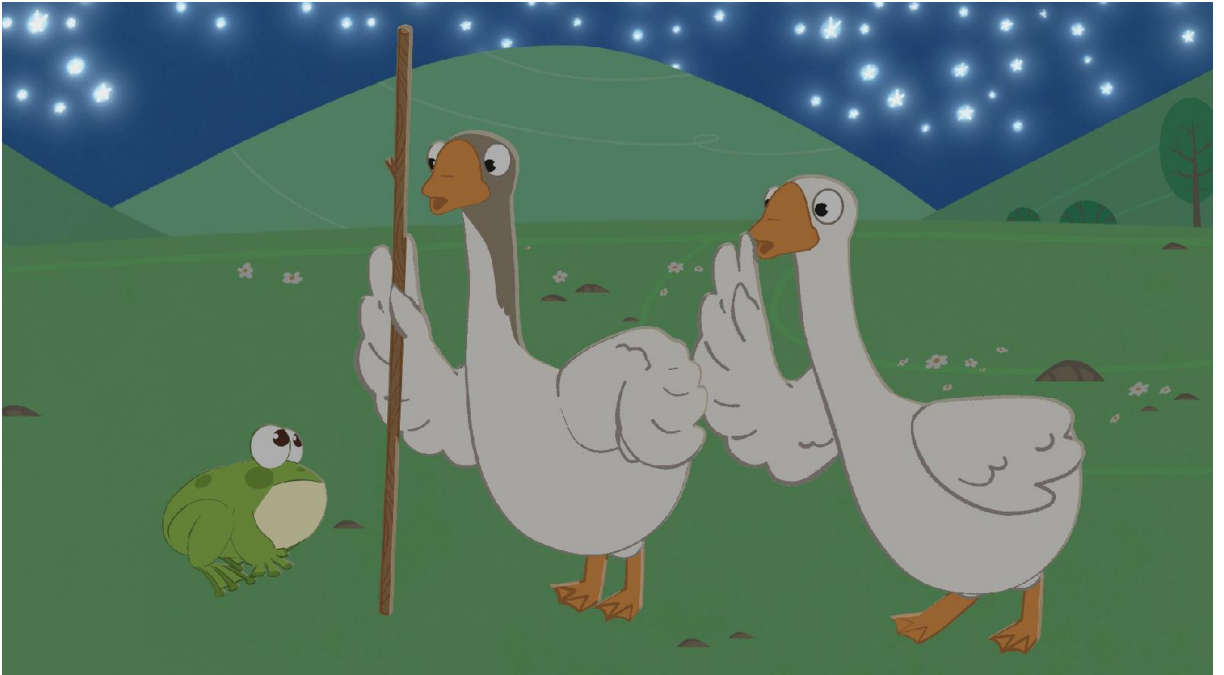
Bu gölün sakinleri arasında çok yakın arkadaş olan iki de kaz varmış. Kazlar gölün bu halini gördükçe üzülüyor, "Ne yaparız, ne ederiz" diye düşünüp duruyorlarmış. Sonunda kazlardan birinin aklına başka bir göle göç etmek gelmiş. Arkadaşı da bakmış başka çare yok, kabul etmiş. Yalnız bizim kazların, çok sevdiği bir arkadaşları daha varmış. O da gevezeliğiyle ve umursamazlığıyla bilinen kurbağaymış. Göç etme fikrini kurbağaya da açıp kendilerine katılmasını teklif etmişler.

Kurbağa, başta kazların söylediklerini pek de umursamamış. "Yahu korkacak ne var, koskoca göl!" demiş. "Gül gibi yaşayıp gidiyoruz burada. Siz hiç merak etmeyin, bir şeycik olmaz." Kazlar, ne yaparlarsa yapsınlar, kurbağayı ikna edememişler. Bir an evvel gitmek istiyorlarmış, ama çok sevdikleri arkadaşlarını geride bırakmak da içlerine sinmiyormuş. "En iyisi bir süre daha bekleyelim, kurbağa belki ikna olur" demişler.

Aradan birkaç gün geçmiş. Siz deyin dört, ben diyeyim beş gün... Kuraklık iyice kötüleşmiş; koca göl küçük gölete dönmüş. Hal böyle olunca da hayvanların çoğu, birer birer göç edip gitmiş. Bizim kazlar, "Herhalde artık fikri değişmiştir" diye tekrar kurbağanın yanına gelmişler. Gelmişler ama nafile... Kurbağa hâlâ "Bir şey olmaz" deyip duruyormuş. Sonunda kazlar, "Yakında göl iyice kuruyacak. Daha fazla bekleyemeyiz, biz gidiyoruz" deyince kurbağa tek başına kalmaktan korkup ikna olmuş. Dostlarına "Peki ama nasıl gideceğiz? Ben sizin gibi uçamam ki" diye sormuş. Kazlardan biri, "Sen bir sopaya ortasından tutunursun, biz de iki ucundan tutarız, hep birlikte uçaar gideriz" demiş. Kurbağa, bu fikri beğenip kabul etmiş.



Kazlar, uzunca bir sopa bulup kurbağayı aralarına almışlar. Geveze kurbağa, "Eyvah!.. Sopyayı ısırırsam yol boyu hiç konuşamam ki" diye telaşlanmış. Bu yüzden önce sopanın üzerinde el ve ayaklarıyla dengede durmaya çalışmış ama nafile, bir türlü dengesini sağlayamamış. Sonunda mecbur kalıp sopaya ağızıyla tutunmuş. Havalanmadan önce kazlar, kurbağanın yerli yersiz konuşmayı sevdiğini bildikleri için onu uyarmışlar. "Sakin ha ağızını açayım deme, konuştuğun an düşersin" demişler. Ve hep birlikte uçup gitmişler.



Uçmuşlar, uçmuşlar... Gece olunca dinlenmeye karar verip bir çayıra inmişler. Kazlar,

kurbağayı ses çıkarmaması konusunda tekrar uyarmış. Çünkü çayırda onları, göldeki gibi yırtıcı hayvanlardan, avcılardan koruyacak sazlıklar yokmuş. Tabii bizim geveze kurbağa, konuşamamaktan, o gür sesiyle bir şeyler anlatamamaktan dolayı çok rahatsız olmuş. Gece boyu kendini tutmuş, tutmuş... Ama sonunda sabaha karşı daha fazla dayanamamış ve "Buradan sonra ne yapacağız, nereye gideceğiz" diye arkadaşlarına sormuş. Kazlar panik içinde kurbağayı uyarmışlar. "Şşşşt! Sana sessiz ol demedik mi?! Yerimizi belli edeceksin şimdi." Kurbağa, her zamanki umursamazlığıyla, "Boşu boşuna korkuyorsunuz" demiş. "Şimdiye kadar kimse gelmedi. Bu saatten sonra da gelmez."

Bu sırada yakınlardan "çat" diye bir ses duymuşlar. Kim var orada diye etrafa bakınmışlar. O da ne? Bir aslan! Kurbağayı aralarına alan kazlar hiç vakit kaybetmeden havalanıp oradan uzaklaşmışlar. Büyük bir tehlikeyi ucuz atlattıkları. Kazlar büyük bir tehlikeyi ucuz atlattıklarına sevinirken kurbağa da bir müddet gıkını bile çıkaramamış.



Saatler saatleri kovalamış... Uzun süredir havada olan üç arkadaş, bir köyün üzerinden geçmekteymiş. O sırada gökyüzünü seyreden köylülerden biri onları görüp "Aaa, şuraya bakın hele, iki kaz kurbağayı nasıl da taşıyor" diye arkadaşlarına seslenmiş. Kurbağa, dayanamayıp köylüye cevap vermek için ağzını açmış. Açtığı gibi de yere düşmeye başlamasın mı? Neyse ki tam aşağısında kooocaman bir saman yığını varmış. Onun üzerine düşmüş de bir şeycik olmamış. Samanların üzerinde öylece kalakalan bizim kurbağa sonunda hatasını anlamış. Yanına inen kazlardan özür dilemiş. Arkadaşlarının iyi olduğuna çok sevinen kazlar, kurbağanın özrünü kabul etmişler ve üç yakın arkadaş havalanıp yeniden yola koyulmuş.



Kazlar ve kurbağa, bu macera dolu yolculuklarının sonunda aradıkları göle ulaşmışlar ve burayı mesken edinmişler. Yeni yuvalarında, hayatlarının sonuna kadar mutluluk ve huzur içinde yaşayıp gitmişler.

Gökten üç elma düşmüş... Biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de canı sıkılsa bile dikkatli davranmayı başaranların başına...

Hepinize iyi geceler, tatlı rüyalaar...